

LIEKKI

ROSA-MARIA PETRINÉ

Liekki

Rosa-Maria Petriné

© 2025 Rosa-Maria Petriné

Kannen suunnittelu: Rosa-Maria Petriné

Sisuksen taitto: Rosa-Maria Petriné

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9578-1

Iso kiitos tuesta ja kanssakulkemisesta perheelle ja
ystäville tässä pitkässä projektissa.

Billin muistoa kunnioittaen.
(1938-2022)

Rosa-Maria Petriné

PROLOGI

*Hiljaa se saapui. Yö.
Seurasi vanha kuolema yötä.
Kuun kajo kalpeni liekille.
Hiljempaa se poistui. Yö.
Seurasi yötä vanha kuolema.
Vieden liekin mukanaan.*

Tumma hahmo katseli rinteeltä, kuinka lieskat nousivat vanhan linnan ikkunoista. Näky oli hänen mielestään huumaavan kaunis. Tulen kohinassa hän katseli näkymää haltioituneena, puristaen sormiaan nyrkkiin. Oikeassa kädessä kimmelsi näyttävä sormus. Kaunis rubiinisormus oli hänen sormessaan suurehko.

Sormenpäähän oli tullut haava. Pieni veripisara tipahti paidalle. Hän nuolaisi hitaasti sormenpäättään, maistaen veren maun. Hymynkare suupielillä näytti jäätävän mielikuvan hulluudesta. Eikä kukaan tässä maailmassa ollut sitä todistamassa.

Liekit hellittivät hetkittäin otettaan vanhan linnan rakenteista, haudaten mukanaan ruman salaisuuden. Silmät hehkuivat mielipuolisena,

kirkkaina, smaragdin vihreinä. Hän tunsi energian virtaavan kehonsa läpi, tuoden mukanaan samalla oudon rauhan.

Olkapäällä roikkui vanha, vaatimaton kangaskassi. Se piti sisällään kaiken tarpeellisen. Passin, pankkikirjan, korujen ja kukkaron lisäksi mukana oli siemeniä. Ne olivat pakattu huolellisesti omaan, pieneen kangaspussiin, muoviin käärittynä. Oli aika jatkaa matkaa.

Au revoir á la belle!

1 . L U K U

Vihreä sammal oli ottanut vallan päätyseinän tiilistä. Sateinen alkusyksyn aamupäivä väritti pihan lehtipuita. Lulun katse kiersi pihapiiriä arvioiden ja samalla ihailen maisemaa. Hän aisti talon ulkoseinien tarinan menneiltä ajoilta. Ne kätkivät sisäänsä elettyä elämää. Hän saattoi haistaa sieraimissaan ajan patinan. Tuoksu toi mieleen muistoja lapsuudesta ja ajasta, jonka hän oli lähes kokonaan unohtanut.

Talo oli täydellinen hänelle. *"Pientä stailausta,"* hän ajatteli, *"kenties vähän keittiöremonttia ja sillä chick."*

- Lukko saattaa olla hieman ruosteessa. Kiinteistövälittäjä pyöritti avainta liiankin sukkelaan.

- Saanko minä? Tämä olisi minulle tärkeää, Lulu pyysi.

Kiinteistövälittäjä katsahti asiakastaan ja näki hetken naisen silmissä välähdyksen. Ehkä tämä outo asiakas todellakin oli kiinnostunut vanhasta, hieman ränsistyneestä rinnetalosta pohjoisella

rannalla. Juuri siltä puolella, minne aurinko ei koskaan paistanut.

- Totta kai... Ole hyvä. Kiinteistövälittäjä ojensi naiselle avainnippun epäuskoisena.

Hän oli nimennyt naisen mielessään liekiksi. Tämä siksi, että naisen hiukset todellakin liekehtivät, suorastaan lainehtivat virkatun, pitsisen päähineen alta. Hehkuvan punaisen oranssi latvakihara hyppi rauhattomasti, jopa ärsyttävästi näkökenttään. Hänen oli tehnyt mieli tunkea kiharat päähineen sisään, pois silmistään.

Nainen otti avainnippun käteensä ja valitsi avaimen. Hän työnsi sen lukkopesään. Naps. Ovi aukesi helpon oloisesti.

- Niin, siis tähän ei ole ollut asuinkäytössä vuosiin. Saunatilat ja keittiö ovat uusittuja 90-luvun puolella, kiinteistövälittäjä jatkoi rauhattomasti ja tutki samalla outoa naista ja tämän liikkeitä.

Hänellä oli tunne, että halusi paeta paikalta mahdollisimman nopeasti ja jättää nainen hekumoimaan ränsistyneen talonsa kanssa yksin.

- Kappas edellinen asukas on jättänyt tähän nurkkaan vanhan golfmailansa. Sillehän voi löytyä yllättävääkin käyttöä, kuka tietää? Kiinteistövälittäjä naurahti kuivaan tapaansa yrittäen olla huumorintajuinen.

Vaalea koivuparkettilattia vastaanotti tulijat pehmeästi sisään suureen eteisaulaan. Talo henki 60-luvun tunnelmaa suurine eteisnaulakkoineen ja syvennyksineen. Suoraan edessä avara olohuone yhdistyi kauniiseen ruokailutilaan. Ikkunat loivat syksyistä taideteosta järvelle. Oli vaikuttavaa katsella suuria, ikääntyviä lehmuksia punaisilla lehdillä, jotka kaartuivat oksillaan kauniisti rantaveteen. Olohuoneen ikkunoista avautui maagisen kaunis näkymä. Se toi Lulun mieleen muistoja kaukaa.

- Entä tuo puutarha tuolla alempana? Kuuluuko se mukaan? Ja ranta? Lulu kysyi uteliaasti.

- Kyllä! Puutarha ja ranta todellakin kuuluvat kaupan hintaan! Kiinteistövälittäjä vastasi turhankin innokkaasti.

Ranta, minne aurinko ei koskaan luo yhtäkään auringonsädetään, kiinteistövälittäjä ajatteli sarkastisesti.

- Hienoa!

Lulu nautti pihatöistä isolla etupihallaan. Syyskuun aurinko leikitteli puiden latvoissa tuoden valoa muuten niin pimeään pihaan. Hän oli niin uppoutunut mielipuuhaansa, ettei huomannut naista, joka tarkkaili häntä tovin aidan takana.

- Hej då! Olet ilmeisesti uusi naapurini! Hur går det? Utelias ääni aidan takaa pysäytti Lulun. Jo osittain harmaantunut, virkeän oloinen nainen keltaisissa kumisaappaissaan katseli uutta naapuriaan ystävällisesti, kuin odottaen vastausta kysymykseensä.

- No hei! Paikka on upea! Lulu huusi ääntä kohden hyväntuulisena, mutta samalla epäuskoisena näkemästään. Kuka oli tämä viehättävä ja arvokkaan oloinen naishenkilö? Oliko hän uhka vai mahdollisuus?

- Olen Rebecca! Kenet saan tuntea? Ääni jatkoi sinnikkäästi.

- Lulu. Lulu Hasbia. *"Voi ei, olisiko pitänyt sanoa jokin muu nimi?"* Hasbia. Nimi livahti suusta ulos ennen ajatusta.

- Men hej Lulu! Sinulla on upea yrttitarha alarinteessä, Ne voivat edelleen hyvin. Jo toistakymmentä vuotta. Rebecca jatkoi.

- Kyllä, olenpa ollut onnekas! Tämä talo on aarteeni. *"Et uskokaan, kuinka onnekas,"* Lulu ajatteli.

- Hör du, mikset tulisi illalla piipahtamaan luonamme. Minä ja mieheni Robert pidämme tänään pienet illanistujaiset? Paikan päälle tulee uusia naapureitasi tästä rinteeltä sekä Lehmuskujalta? No men, täytyyhän sinun päästä mukaan asukastoimintaamme ja tähän upeaan porukkaan, mitä me edustamme. Rebecca houkutteli.

- Illalla? En tiedä, aika paljon olisi tässäkin...

- Höpsis, pitää myös levähtää! Kello 18.00. Ei nyyttikestejä, tuot itsesi. Nähdään! Vi ses!

Rebecca tiesi oman vahvuutensa ja yksi niistä oli periksiantamattomuus. Jälleen kerran hän sai vastapuolen kietoutumaan näkymättömään verkkoonsa ja tahtonsa läpi. Rebecca oli päättänyt ottaa uudesta naapuristaan selville kaiken.

Aivan kaiken.

xxx

Iso avainnippu kilisi taskussa iloisesti. Kymmeniä avaimia eri paikkoihin ja valta käyttää niitä, toivat outoa vallan tunnetta. Hän tiesi, että asunto oli tyhjä. Sen omistajat olivat lähteneet jo hyvissä ajoin etelän lämpöön. Tämä olisi luottamustoimen parhaita paloja. Hän pääsi katsomaan, miten ihmiset tässä yhtiössä oikeasti elävät.

Ovi aukesi helposti. Sisään tullessa lievä ummehtuneen sisäilman haju tuli vastaan. Jääkaappi oli jätetty päälle.

Noniin, näin sitä virtaa säästetään. *Mokomatkin kapitalistit*, hän ajatteli mielessään. Jääkaapin ovi aukesi ja siellä ollut oluttölkki napsahti auki. Tölkkin klipsu lensi kaaressa nojatuolin taakse.

Miten epämukavat tuolit istua, hän ajatteli. Jalat nousivat lasiselle olohuoneen pöydälle ja olutta valui tölkistä samaan aikaan itämaiselle matolle ja nojatuolille. Hänellä olisi hyvin aikaa käydä paikat läpi. Viimeisimmästä asunnosta löytyi perintökoruja. Hän oli saanut ne helposti myytyä eteenpäin. Eikä kukaan ollut edes huomannut sitä.

Hän siemaili silmät suljettuina olutta ja nauttien samaan aikaan huumaavasta jännityksen tunteesta, joka valtasi kehon kauttaaltaan. Hänen

olotilansa oli euforinen. Hän aukaisi silmät hitaasti, viipyillen ja silloin se tapahtui. Nainen seisoi hänen edessään. Kaunis, viaton, nuori nainen kellohameessaan tuijotti häntä häpeilemättömästi.

- Mitä helvettiä! Mikäs se sinä olet?

- Ovi oli auki. Sinä et asu tässä. Minä tiedän. Sinä et ole minun naapuri, tyttö sanoi lapsellisesti.

- Yhtiön hallituksen jäsenenä olen valtuutettu katsomaan kaikki tyhjillään olevat asunnot. Nyt kuule sinä menet siitä ja hyvin pitkälle. Ja poistut tästä asunnosta, niin kuin olisi jo. Hus, pois!

Tyttö juoksi hädissään pois.

Hän ei koskaan unohtaisi tytön ilmettä. Se oli samalla hämmästyntynyt ja samalla tyhjä.

Kertoisiko tyttö jollekin, että oli nähnyt hänet toisen asunnossa? Mitä kaikkea tuo ilmestys pystyikään käsittämään. Uskoisiko kukaan häntä? Entä jos varkaudet yhdistettäisiin häneen? Yhteiskunnallinen asema oli enemmän kuin vaarassa. Mitä hän voisi tehdä asian hyväksi? Hän ei saanut paljastua. Ei nyt.

xxx

Hän mittasi katseellaan itseään peilistä ja hymähti. Ikäisekseen aika oli kohdellut häntä todella hyvin. Punainen, lyhyt polkkatukka taipui latvoista ylöspäin, luoden kuvaa hauskaista, ikääntyvästä naisesta, joka oli sinut jokaisen kurvinsa kanssa. Hän oli pukeutunut kullanväriseen tunikaan ja mustiin suoriin nylonhousuihin. Kalpeat kasvot saivat luontevasti hehkua tunikan ylellisestä värimaailmasta. Asusteen kauniit, kellomaiset hihansuut olivat käsityönä, ammattitaidolla kirjoiltu helmillä.

Hän tunsu voivansa paremmin kuin pitkään aikaan. Vielä pieni hipaisu kiillettä huuliin ja menoksi. Hän otti mukaansa kauniin lahjakassin, joka sisälsi hyvää, ranskalaista punaviiniä. *Cabernet Sauvignon ei petä koskaan*, hän ajatteli.

- Men hej! Tervetuloa sisään vain! Rebecca toivotti vieraansa sisään hyväntuulisesti.

Rebeccan posket hehkuivat ja paljastivat emännän hilpeyden syyksi jo aiemmin nautitut punaviinilasilliset.

- Mieheni Robert! Hän ei puhu hyvin suomea, mutta ymmärtää joka sanan.

OUDOT TAPAHTUMAT JA ERIKOISET HENKILÖHAHMOT RAKENTAVAT TARINAN, JOKA PERUSTUU PETOKSELLE, INTOHIMOLLE JA VAARALLISILLE IHMISSUHTEILLE. TARINAN SURREALISTISUUS EI ESTÄ LUKIJAA AJATTELEMASTA, ETTEIKÖ HARJUVAARA VOISI OLLA KUIN MIKÄ TAHANSA PIENI KYLÄ JOSSAIN PÄIN MAAILMAA SEN ASUKKAINEEN JA TAPAHTUMINEEN. HYPPÄÄ MUKAAN TARINAAN, MISSÄ MIKÄÄN EI OLE SITÄ, MILTÄ SE NÄYTTÄÄ!

ROSA-MARIA PETRINÉN ESIKOISKIRJA LIEKKI LUO TIIVISTUNNELMAISEN NÄYTTÄMÖN, JONKA KOHTEENA ON PIENI KYLÄYHTEISÖ.

LIEKIN TARINA SAI ALKUNSA JO VUONNA 2017, JOLLOIN SYNTYI UNELMA KIRJOITTAO MA KIRJA. PÖYTÄLAATIKKOKIRJOITTAJASTA HARRASTAJAKSI ON KULJETTU MIELENKIINTONEN POLKU, JOKA JATKUU EDELLEEN.

TOIVON SINULLE JÄNNITTÄVIÄ LUKUHETKIÄ LIEKIN PARISSA!

